

А що си юнаци намисли'е,
Първи шикеръ, що ке шикеростътъ,
Ке го да'тъ по църкви, манастири.
Ког' излегле во гора зелена,
Що зароси една лапа'ица,
А по неа еденъ ти'окъ ветаръ,
Замързне'е пушки на рамена,
А елечи на кноки кошули,
А кошули за месо юначко.
По трага имъ потеря достигна,
И съ чудътъ тридесетъ юнаци,
Къде да сѣ юнаци сосаеъ.
Си найдо'е църква Митро'ичка,
Си влего'е въ църква Митро'ичка;
Искърши'е кърсти и икони,
Завали'е еденъ силенъ оганъ,
Отмързнале пушки отъ рамена,
А елечи отъ кноки кошули,
А кошули отъ месо юначко.
Тога велътъ млади-не момчина:
„Поможи ни самъ свѣти Митріа
Ко' к' излезиме на день Гюргевдена,
Що първи кяръ ке си кяросаме,
Ке вратиме въ църква Митроечка,
Да скоиме кърсти и икони
Да скоиме отъ бѣли карагрошъ,
Венци да 'и злато позлатиме.“
По трага имъ потеря достигна,
Тук' съ чудътъ три-деветъ момчина,
Какъ потеря назотъ да ъ вратътъ.
Дур' имаше куршуми фарле'е,
Отъ 'елечи петлици кинѣ'е,
Во месо ми по'ике оде'е;
Даде господъ потеря врати'е.
Ко' излегле на дена Гюргевденъ,
Що първи кяръ тие кяросале?
Къде идетъ отъ цара улефе,
Малу многу триста мъски азно,
'Си-те си 'и въ църковъ наврати'е
Си викне'е млади кувенджии,